

[Henry Christensen.]

være praktisk, og for det andet vil jeg gøre den bemærkning til diskussionsformen, at det er jo også praktisk at høre efter, for jeg gjorde faktisk ud over de bemærkninger, jeg havde i manuskriptet, netop en række bemærkninger særlig til det, det ærede medlem fremførte under sit første indlæg i går. Jeg var altså meget opmærksom på det, og derfor kunne jeg måske have været fri for den bebredelse, at jeg holdt mig så stringent til manuskriptet.

Hr. Per Hækkerup gjorde en række økonomiske betragtninger gældende her i dag også. Dem skal jeg ikke i almindelighed gå ind på. Jeg vil for mit vedkommende henviser til det, som ministrene, på dette område, stats-, finans- og økonomiministeren, har svaret. Jeg vil gerne gøre det klart, at i diskussionen om det, man kalder magtdirigeringen, vil han i et forsøg på at skabe en større politisk dirigering, som det måtte blive, af kapitalbevægelserne her i landet ikke finde nogen god samarbejdspartner i mig og mit parti. Jeg mener heller ikke, at den antydning, hr. Per Hækkerup gav i henseende til den måde, hvorpå det danske banksystem har fungeret over for det danske erhvervsliv, giver nogen reel begrundelse. Tværtimod tror jeg, vi må sige, at vel kan der være forhold også på det danske kapitalmarked, vi skal overveje at reformere, men vi har haft et økonomisk velordnet og velfungerende kapitalmarked over for erhvervslivet netop i henseende til den måde, hvorpå danske banker og sparekasser har været opbygget. Derfor mener jeg ikke, at der her er grundlag for en særlig kritik, som skulle danne baggrund for en række videregående foranstaltninger.

Jeg vil i den økonomiske diskussion i øvrigt bare gøre én yderligere bemærkning i forlængelse af lidt af, hvad jeg sagde i går. Det er til diskussionen om obligationsrationeringen. Jeg deler den opfattelse, som både finansministeren og økonomiministeren har gjort rede for her, men jeg vil gerne sige, at der hersker efter min mening stadig ganske betydelig uklarhed om, hvad det egentlig var, man fra socialdemokratiets side ville med dette. Hr. Per Hækkerup sagde, at socialdemokratiet ville genindføre obligationsrationeringen, således at man forbeholdt knappe kapitalmidler, de for knappe kapital-

midler, til de investeringsområder, hvorigennem man i særlig grad ville være i stand til at styrke valutastillingen; vi tænker på støtte til de erhverv, der er eksporterende, eller som producerer varer, der er i hård konkurrence med udenlandske varer. Det var, hvad man i særlig grad ville bruge obligationsrationeringen til. Men hr. Helge Nielsen siger til os et par timer senere, at socialdemokratiet ønsker gennem obligationsrationeringen at skaffe tilstrækkelige midler til finansiering af boligbyggeriet, netop finansiering af boligbyggeriet. Ja vel, men det er to vidt forskellige ting, de to socialdemokratiske repræsentanter i går sagde; her mener jeg i høj grad der savnes klarhed.

Hr. Helge Nielsen diskuterede boligpolitikken, og han afæskede svar på, hvad jeg og hvad regeringen osv. tænkte på i den henseende, idet han herunder nævnte diskussionen om parcelhusene, som han mente jeg havde benyttet enhver lejlighed i sommeren og efteråret til at udtale mig om. Jeg har dog mest benyttet lejligheden, når jeg direkte blev spurgt om det, men jeg vedstår naturligvis, hvad jeg har sagt på disse områder. Hr. Helge Nielsen kunne godt have sparet sig sin bemærkning om, hvorvidt alle disse gode tanker er kvalt i regeringen. For hr. Helge Nielsen havde jo, forstod jeg, fået det stenografiske referat af alt, hvad statsministeren havde sagt om regeringens overvejelser i denne TV-udsendelse tirsdag aften. Hr. Helge Nielsen vidste altså, at statsministeren havde sagt, at det var naturligvis synspunkter, der måtte indgå i en sammenhæng med en række andre boligpolitiske overvejelser, og det var en opfattelse, han vidste venstres gruppeformand også delte. Præcis sådan forholder det sig. Når hr. Helge Nielsen nu vidste det, så havde han altså kunnet spare sig at komme med spørgsmål i en antydende form, som der ikke var noget særligt grundlag for.

I diskussionen vedrørende markedspolitikken fik vi jo klar besked fra hr. Aksel Larsen én gang til; han erklærede sig som absolut modstander af Danmarks medlemskab af fællesmarkedet, og det vil sige, at hr. Aksel Larsen står på en politik, der ikke er i overensstemmelse med det fundament, hvorpå det øvrige folketings — nu ser jeg væk fra venstresocialisternes standpunkt naturligvis — markedspolitik er grundlagt. Det